

ת"פ 43012/07/20 - מדינת ישראל ע"י נגד נדב לנקר ע"י

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 43012-07-20 מדינת ישראל נ' לנקר

כבוד השופט יוני לבני	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשם	

מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד חן רייס

נדב לנקר ע"י ב"כ עוה"ד איריס אהרונוב

גזר דין

רקע כללי וכתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע ריבוי עבירות של איומים והפרת הוראה חוקית. כתב האישום שבו הורשע אוחז שלושה אישומים. בהתאם לאישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק, פורסם מספר הטלפון של ח"כ צחי הנגבי בקבוצה שנקראת "השולמנים" שברשת פייסבוק. ביום 5.7.2020 שלח הנאשם הודעת טקסט למספר הטלפון של ח"כ הנגבי, וכתב בו כדלקמן:

"תתביישו לכם אין אחד בכל ה-120 חברי הכנסת שאפשר להגיד לו כל הכבוד כי פשוט לא עשיתם כלום. ודווקא בתקופה הייתם צריכים הכי להוכיח את עצמכם. ולא רק שכשלתם גם הראתם לציבור בצורה הכי ברורה מה אתם חושבים זלזול מוחלט ואטימות שכבר עברה מזמן את גבול הטעם הטוב. ניפגש ביום שנבוא לשבור תכנסת. אתה המטרה הראשונה מכל האוכלי חיים. תתכונן" (הטעויות במקור).

2. הנאשם כתב דברים אלה במטרה להפחיד את ח"כ הנגבי או להקניטו. על רקע זה, ביום 15.7.2020 זומן הנאשם טלפונית לחקירה וסוכם עמו מועד ההגעה. הנאשם לא הגיע לחקירה בשעה שנקבעה, וכשהתקשרו אליו מן המשטרה לברר פשר העניין, מסר לשוטר כי אינו עבריין ואין לו כוונה להגיע לחקירה. משכך הוכרז הנאשם דרוש לחקירה. בחלוף 4 ימים עוכב הנאשם לחקירה בתחנת חריש. בהזדמנות זו מסר הנאשם לחוקר המשטרה כי אינו חוזר בו מדבריו וכי אם יראה את הנגבי ברחוב ידקור אותו. הנאשם מסר את הדברים במטרה להפחיד את החוקר או להקניטו. בהמשך אותו יום מסר הנאשם לחוקר כי ח"כ הנגבי יהיה המטרה הראשונה יחד עם "ביבי וכל השרים"; וכי "ביום שתהיה מחאה ונבוא להוריד את הכנסת הוא יהיה הראשון שיקבל בלוק בראש ואני יהיה זה שיחזיק את הבלוקים בידיים". עוד אישר הנאשם כי "אם היה עליי סכין" היה דוקר את הנאשם ברחוב; והוסיף כי "אם תתארגן מחאה שבאים לסגור את הכנסת, תזכור את הפרצוף שלי. אם תראה אותי שם תדע שאני הולך להרוג מישהו (...)

את כולם, כל ה-120 אוכלי חינם, לא חברי כנסת". לדבריו, אנשי מחאת העצמאים המכונה "שולמן" יבואו, "זוה צבא של הרבה אנשים שאין להם מה להפסיד (...). זה הרבה אנשים שיש להם נשק ברישיון ולא רחוק היום שיתחילו לירות בחברי כנסת". לאחר סיום החקירה, צעק הנאשם כלפי החוקר כי אם יראה את ח"כ הנגבי, יהרוג אותו באמצעות ידיו, תוך שהוא מראה לחוקר את שתי ידיו. בהמשך אותו יום, כשהובא למגרש הרוסים בירושלים, אמר הנאשם: "זה האזור של הכנסת, חכה שאני אצא מכאן. אתם תשמעו ממני ולא בקטע טוב. יש לי חברים ערבים בירושלים. אני מביא נשק חם להוריד את כולם. אני מביא רובה צלפים. אני הורג את כולם. אתם תשמעו על פוגרום בכנסת. אני היום יוצא מכאן, אתם תשמעו עליו". הנאשם אמר דברים אלה לחוקר במטרה להפחידו או להקניטו.

3. לפי עובדות האישום השני, ביום 28.7.20, במסגרת בקשת המדינה לעצור את הנאשם עד תום ההליכים בגין המעשים נושא האישום הראשון, קבע בית המשפט (כב' השופטת א' אורן) כי על הנאשם לשהות בפיקוח אנושי במשך כל שעות היממה על ידי מי ממפקחיו, וזאת עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. חרף כך, ביום 20.8.2020 הפר הנאשם את הוראת בית המשפט ונהג ברכב לבדו, ללא פיקוח אנושי, בסמוך ליישוב חריש. לאחר שנעצר על-ידי שוטר שביקש לכתוב לו דו"ח בגין נהיגה ברכב מבלי שעבר טסט, הטיח בו הנאשם: "קוקסינל, שמן, טיפס, חמאר, טמבל, אפס", והוסיף: "המוח שלך קטן מדי בגלל זה אתה שוטר בגלל זה אתה לא גבר ואין לך גבריות, המוח שלך קטן מדי בשביל להבין מה עשיתי בחיים". עוד אמר הנאשם לשוטר: "תמשיך לרשום דוחות כי אמא שלך זונה. מאחל לך סרטן מהסוג הכי קשה שיש והמון תרופות"; "השוטר הכי טמבל שפגשתי בחיים ופגשתי טמבלים"; "שילך לך לתרופות כל הדוחות האלה לסרטן הכי חמור"; וכן הפנה לעברו אצבע משולשת והיכה בניידת המשטרה. בגין מעשים אלה יוחסה לנאשם עבירה של הפרת הוראה חוקית.

4. לפי עובדות האישום השלישי, ביום 10.10.2020 שלח הנאשם מפרופיל הפייסבוק שלו לפרופיל הפייסבוק של השר לביטחון פנים, אמיר אוחנה, את הדברים הבאים: "אהה אדון סנדק", "איך זה להיות בעלים של מיליציה?" "אה?!!" "תשאל את צחי הנגבי ומיקי זוהר מי אני?" "לא רק שאתה בושע לעמך אתה בושע לעוד קהילה", "עצוב מה שמעמד עושה", "אל תדאג בקרוב תרד מהכיסא" "ולא בדרך דמוקרטית מבטיח לך", "תתחיל להכין את המיליציה יא אפס". במעשים אלה, איים הנאשם לפגוע שלא כדין בשר, על קב"ט המשרד לביטחון פנים וראש האגף, בכוונה להפחידם או להקניטם.

תסקיר שירות המבחן

5. כאמור, ביום 7.4.21 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בדינו. בהמשך לכך, הורה בית המשפט לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינו של הנאשם.

6. בתסקיר, עמד שירות המבחן על נסיבות חייו של הנאשם, ובכלל זה על הקשיים הלימודיים שהיו מנת חלקו (שחרף קיומם הצליח להשלים 12 שנות לימוד); על מאמציו שנשאו פרי לשרת בצבא על אף משקל עודף; ועל מאמציו להקים עסק, שעלו יפה, עד שנאלץ לסגרו בשל מגפת קורונה. עוד עמד שירות המבחן על כך שמגיל צעיר נאלץ הנאשם להתמודד עם מצבו הבריאותי הקשה של אביו, עד שזה נפטר בהיותו של הנאשם בן 15; ועם מצבה הסוציאקונומי הנמוך של משפחתו, שמנתה 10 נפשות ונאלצה לגור בסביבת אוכלוסייה שולית ועבריינית בעיר

נתניה. בצד זה, עמד שירות המבחן על הפנמתו של הנאשם את חומרת מעשיו, על חריגותם וחד פעמיותם, וכן על דבריו כי ביצע אותם נוכח המצוקה שחש עקב הצורך לסגור את עסקו, והתסכול שחש מדבריו של ח"כ הנגבי שלפיהם הוא אינו מאמין שישנם אנשים בישראל שאין להם מה לאכול.

7. שירות המבחן התרשם כי מעשי הנאשם בוצעו לנוכח הלחץ שבו היה נתון באותה התקופה, שיכול והתעצם בשל חווית חוסר הוודאות, השפעת הרשתות החברתיות וחווית קיפוח וחוסר נראות. לפי התרשמות השירות, העבירה אינה משקפת את התנהגותו של הנאשם בדרך כלל, שכן הוא אינו מתאפיין בדפוסי חשיבה והתנהגות אלימים או עברייניים, אלא בגמישות מחשבתית, יכולת לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי ולהבין את הפסול שבמעשיו, ויכולת למצוא פתרונות אדפטיביים במצבי דחק. על יסוד כל האמור, סבר השירות כי קיימת רמת סיכון נמוכה ברמת חומרה נמוכה להישנות עבירות דומות בעתיד, והמליץ להסתפק בעונש של של"צ בהיקף משמעותי של 200 שעות.

8. בהמשך לדברים האלה הורה בית המשפט לממונה על עבודות שירות לבדוק את התאמתו של הנאשם לעונש של עבודות שירות. הממונה על עבודות שירות מצא כי הנאשם כשיר לביצוע עונש של עבודות שירות, והמליץ כי זה יתבצע בעיריית חדרה - רובע בית אליעזר.

טענות הצדדים

9. לטענת המאשימה, עובדותיו של מקרה זו מציבות אותו ברמת חומרה גבוהה. ראשית, הנאשם התקשר למספר הטלפון האישי של ח"כ הנגבי במטרה להפחידו. שנית, הנאשם סירב להגיע לחקירה שאלה זומן בעניין זה. שלישית, כשכבר ניאות להגיע לחקירה, לא זו בלבד שהנאשם לא חזר בו מהדברים שאמר, אלא שהוא הוסיף כי בכוונתו לדקור את ח"כ הנגבי ברחוב לו הייתה לו סכין, וכי עומדת מאחוריו קבוצת אנשים שלה רישיון נשק. רביעית, גם לאחר סיום החקירה המשיך הנאשם לאיים שיעזר בחבריו "הערבים מירושלים" שלהם נשק לצורך הגשמת מטרותיו, והוסיף כי "עוד ישמעו ממנו". חמישית, כשלושה שבועות לאחר הדברים האלה, ובעודו נתון תחת תנאים מגבילים, הפר הנאשם את התנאים, ובתוך כך קילל שוטר, איחל לו כי יחלה בסרטן, הפנה לעברו אצבע משולשת, והכה בניידת המשטרה. לפי המאשימה, רצף התנהגויות זה, הנעשה במקומות שונים, בדרכים שונות, כלפי אנשים שונים ולאורך פרק זמן ממושך, מלמד כי הנאשם נעדר כל מורא מן הדין וכי אינו מייחס חשיבות למוסדות המדינה, לרבות בתי המשפט, ח"כים ושרים. לדידה, משעה שאין מדובר באקט חד פעמי אלא בהתנהלות ממושכת שהשתרעה על פני מספר חודשים, הרי שיש להתייחס לדברי הנאשם ככאלה שנאמרו בכוונת מכוון, ולדחות את הטענה כי הדברים נאמרו בעקבות תחושות לחץ ושלא מתוך כוונה.

10. לפי המאשימה, רף הענישה בעבירות מסוג זה הוא עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה. לדבריה, אין לקבל בהקשר זה את המלצת שירות המבחן להסתפק בענישה של שירות למען הציבור. לטענתה, נוכח מעשי הנאשם, יש להטיל עליו עונש מרתיע ולבכר את הגשמת האינטרס הציבורי על שיקולי השיקום. על יסוד הדברים האלה, עותרת המאשימה לכך שבית המשפט יקבע מתחם הנע בין תשעה חודשי מאסר מאחורי סורג ובריה ועד 18 חודשים, בצד קנס כספי ופיצוי, ויטיל עונש בתחתית המתחם.

11. הנאשם טוען מנגד כי עובדות המקרה מתארות אירוע נקודתי בעל דרגת חומרה נמוכה יחסית. לדבריו, האיומים שהשמיע כלפי ח"כ הנגבי היו כלליים, הם לא הוטחו בח"כ ישירות, אלא בעקיפין, ולא השפיעו כלל על עבודתו. לדבריו, בניגוד לדברי המאשימה, רף הענישה בעבירות איומים מן הסוג שבו הוא הורשע נע בין שירות למען הציבור לבין עבודות שירות. בצד זה, יש לתת את הדעת לרקע שבו בוצעו המעשים, לנסיבות חייו הקשות המתבטאות בכך שהתייתם מאב בגיל צעיר, למצוקה הכלכלית שממנה סבל, ולסערת הרגשות שחש כפועל יוצא של דבריו של ח"כ הנגבי. בנסיבות עניינו, ובשים לב גם להיעדרו של עבר פלילי ולהמלצת שירות המבחן, עותר הנאשם לכך שעונשו ימוקם בחלק התחתון של מתחם זה.

12. בתום טיעוני הצדדים, ניצל הנאשם את "זכות המילה האחרונה". במסגרת זאת, הביע הנאשם חרטה על מעשיו, הדגיש כי עבר תהליך שיקומי משמעותי שכלל הקמת משפחה, והזכיר כי לבד מאירוע זה, הוא מעולם לא הסתבך עם החוק.

דין והכרעה

13. תיקון 113 לחוק העונשין - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה (להלן: **תיקון 113**), יצר מנגנון תלת שלבי בעת גזירת העונש: תחילה נדרשת הכרעה בשאלת מספר האירועים הנכללים בעובדות כתב האישום, וכפועל יוצא בשאלת מספר מתחמי הענישה שעל בית המשפט לקבוע. בשלב השני, יקבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתחשב בעקרון המנחה - הלימה בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. בתוך כך ייתן בית המשפט דעתו לשלושה פרמטרים: הערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בשלב השלישי, יבחן בית המשפט את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובהתחשב בכל אלה, כמו גם בשיקול הרתעת היחיד והרבים, יקבע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה. חריגה מהמתחם תתאפשר רק בנסיבות חריגות של שיקום, או בהתקיים צורך יוצא דופן בהגנה על שלום הציבור (ראו סעיפים 40א-40יג לחוק העונשין).

מספר האירועים בעניינו

14. בהתאם להלכה שנקבעה בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014), מספר פעולות ייחשבו לאירוע אחד כשיש ביניהם קשר ענייני הדוק, וזה יימצא כשקיימת סמיכות זמנים או כשהן חלק מאותה תכנית עבריינית, אף כשבוצעו לאורך זמן לא קצר. בהתאם לכך, ייתכן שעברייני יבצע מספר רב של פעולות שניתן להפריד ביניהן, ושהוא אף יהיה יכול לחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (כך שאין לראות בהן מעשה אחד), אך נכון יהיה לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית אחת, ולכן גם אירוע אחד.

15. בע"פ 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל (3.9.2015) הוסיף בית המשפט וקבע כי מטרת החלוקה לאירועים היא להנחות את בית המשפט להעניק משקל ראוי לכל אירוע בנפרד במידה רבה יותר משהיה מקובל בפסיקה עובר

לתיקון. לפי קביעתו, קביעת מתחמים נפרדים מקדמת את האחידות בענישה, כיוון שהיא נותנת לבית המשפט כלי ללמוד אנאלוגיה למקרים אחרים, ובד בבד מחזקת את התכלית העיקרית של התיקון, כי העונש יהלום את המעשה. באותו מקרה הוצגו שני מבחנים שינחו את בית המשפט בעת שהוא מכריע בשאלת החלוקה לאירועים: הראשון, מבחן עובדתי, שבגדרו ייבחן אם העבירות מאופיינות בתכנון או בשיטתיות; אם הן התבצעו בסמיכות זמן ומקום; אם עבירה אחרת נועדה לאפשר ביצועה של האחרת או הימלטות ממנה וכיוצא באלה. השני, מבחן נורמטיבי, שבגדרו ייבחן השאלה אם ראוי לראות את העבירות ככמה אירועים נפרדים, וזאת "במיוחד במטרה למנוע מצב שבו עבירה הקשורה בעבירה אחרת 'תיבלע' באותה עבירה, ולא תזכה להתייחסות הראויה לה בנסיבות העניין" (פסקה 25).

16. יישום מבחנים אלה על נסיבות ענייננו מביאני למסקנה כי המסכת העובדתית מקימה שני אירועים: הראשון, כולל את עובדות האישום הראשון והשני; והשני - את עובדות האישום השלישי. הכללת אישומים 1-2 בגדר אירוע אחד, נובעת מכך שמקורם במסכת עובדתית אחת - שבה שני מוקדים הקשורים זה בזה באופן הדוק: האחד, עבירות האיומים עצמן, על האופנים השונים שבהן בוצעו והגורמים השונים שכלפיהם הופנו; והשני, פעולות שביצע הנאשם אגב ניסיון שלא לקיים את המגבלות שהוטלו עליו בעטיים של האיומים. בסיס נוסף לראיית אישומים 1-2 כאירוע אחד נוגע לקרבת הזמן ביניהם וכן לעובדה שבצד הפגיעה באינטרס הציבורי, האיומים הושמעו, בעיקרם, ביחס לאדם קונקרטי אחד, כשהאיומים הנוספים לבשו אופי כללי יותר. בהקשר זה יובהר כי אין בסיווג המעשים כאירוע אחד כדי לאיין את המשקל שיינתן למספר הפעולות שהרכיבוהו, למשכן, לפרקי הזמן ביניהם ולדפוסן החוזר (ראו והשוו ע"פ 7952/15 **מדינת ישראל נ' שץ**, פסקה 46 (15.2.2016); ע"פ 9668/16 **אלו נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (11.2.2018); ע"פ 8146/16 **אנטילי נ' מדינת ישראל**, פס' 15 (6.2.2018)). האישום השלישי לעומת זאת, אף שהוא דומה בחלק ממאפייניו לאישום הראשון, התקיים בחלוף זמן ממנו, שלא כחלק מתכנית או ממהלך שיטתי, וחשוב מכל אלה - תוך פגיעה באדם נבדל נוסף - השר אוחנה, דבר המצדיק את הפרדתו לכדי אירוע נפרד, פן "יבלע". על אף החלוקה לשני אירועים, חלק מההיבטים הדומים בשניהם יידונו במשותף.

קביעת מתחם העונש ההולם

17. קשה לחלוק על החומרה היתרה אשר נודעת לעבירת האיומים. ודוקו: המשמיע איומים כלפי חברו, מבקש באמצעות האיום להשפיע ואף לשלול את חופש הרצון של המאויים, להביאו לפעול בהתאם לרצון המאיים, והכול מתוך חשש ממימוש האיום. בהקשר הפוליטי זוכה עבירת האיומים למשנה חומרה, שכן איום המופנה כלפי איש ציבור ביחס לתפקידו אינו מתמצה באיום כלפי האדם הפרטי שאליו הוא מופנה, אלא יש בו משום ניסיון לפגוע בסדרי השלטון ובאושיות המשטר. הפניית איום כלפי נבחר ציבור מבקשת להשפיע על מהלכיו, לשבש את שיקול דעתו, ולפגוע בדרך זו בהליך הדמוקרטי, בציבור הבוחרים ובמנהל התקין. כפי שצוין באחת הפרשות -

השמעת איומים נגד אישי ציבור היא רעה חולה אשר בכוחה לפגוע באושיות הדמוקרטיות, וזאת גם במקרים שבהם איש הציבור עצמו אינו מודע כלל לאיום שהושמע כלפיו. איום המופנה נגד אישי ציבור מערער את הסדר החברתי, ובנסיבות המתאימות יהיה בו כדי לזעזע את שלווה נפשו של כל אדם מן היישוב השומע את האיום. אין ספק כי בכוחו של איום כזה ליצור פחד בלב שומעו, ואם אכן זו הייתה כוונת משמיע האמירה, כי אז מדובר באיום לכל דבר ועניין. ודוק: אין לבלבל בין איום על אישי ציבור לבין דברי ביקורת, שהם לגיטימיים וחוסים תחת הגנת חופש הביטוי (רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4)95, 114 (2006)).

18. תוכנם של הדברים שמסר הנאשם, שכללו איום על חייהם של שני נבחרים ציבור - בצד איום כללי יותר על חברי הכנסת כולם, וזאת במספר הזדמנויות שפער של מספר חודשים ביניהן, בשל עניינים הקשורים בתפקידם, תוך שימוש בשפה בוטה וחסרת עכבות, ובאירוע הראשון אף תוך הצבעה על הדרך והאמצעי שבהם בכוונתו לפעול כדי לממש את מבוקשו (דקירה ברחוב/בלוק בראש/סכין/הרג בידים/אנשים שיש להם נשק ברישיון/חברים ערבים בירושלים/רובה צלפים/נשק חם/פוגרום בכנסת), כל אלה מעמידים את מעשי הנאשם ברף חומרה משמעותי. לכך יש להוסיף כי הגם שחומרת המעשה אינה מתאינת אף אם חברי הכנסת שלהם יועד האיום לא היו מודעים לו, העובדה שבמקרה דנן האיומים נשלחו ישירות למספר הטלפון של ח"כ הנגבי ולחשבון הפייסבוק של השר אוחנה, כדי שאלה יגיעו אליהם, מחדדת את חומרת המעשים. הפנייה לח"כ הנגבי באמצעות מספר הטלפון הפרטי שלו, שלא נטען כי משמש אותו גם לשם מגעיו המקצועיים עם הציבור, מוסיפה אף היא לדבריו משנה תוקף.

19. לכך יש להוסיף את העובדה שמעשיו של הנאשם לא היו בבחינת גחמה של רגע או מעידה בלתי מתוכננת. תחת זאת, המעשים בוצעו לאורך תקופה לא קצרה, שכללה סוגים שונים של איומים כלפי שני נבחרים ציבור שונים, בצד איום על הח"כים כולם. לא זו בלבד שחקירתו בפני הרשויות לא גרמה לנאשם להתעשת או להימלך בעדותו, אלא שהיה בה כדי להעצים את חומרת הדברים שבחר להשמיע. כידוע, אדם הפוגע בערך החברתי המוגן מתוך שיצרו גבר עליו אינו דומה לאדם המתכנן את מעשיו בקור רוח. ככל שהייתה לנאשם שהות להרהר בדבר ולבחון את מעשיו בצורה שקולה, וחרף כך הוא בחר לבצע את העבירה, כך גדלה מידת אשמו.

20. בכל הנוגע לאירוע הראשון, היבט נוסף של חומרה נגזר מהעבירה של הפרת הוראה חוקית שנתלוותה למעשי האיום של הנאשם. חומרתה של עבירה זו בענייננו מתבטאת בכך שהנאשם לא פגע רק בערך של שמירה על שלטון החוק וכיבוד הצווים הניתנים על-ידי רשות מוסמכת, אלא שהדבר נעשה בהתרסה, בגסות, תוך הטחת גידופים קשים וקללות בשוטר, וכל זאת מתוך רצון לבטא זלזול ובוז כלפי גופי האכיפה.

21. מנגד, יש לתת את הדעת לעובדה שחלק מרכזי מתוך האיומים החמורים שהשמיע הנאשם באירוע הראשון לא הופנו ישירות כלפי מושא האיום, אלא נמסרו במסגרת חקירה משטרתית על אותם המעשים עצמם, אשר ספק אם היה לנאשם מקום להניח כי יגיעו לאוזניו של הח"כ. עוד יש להתחשב בכך שמעובדות כתב האישום לא ברור שדברי האיום נמסרו באופן שיועד להגיע לכולי עלמא - דבר שעשוי היה להגדיל את אפקט הפגיעה. כן יש לתת את הדעת לכך שהאיומים שהופנו למספר הטלפון של ח"כ הנגבי לבשו אופי כללי יחסית, ולא התאפיינו בתיאור קונקרטי (זאת בשונה מן האיומים בחקירה), וכמוהם גם האיומים שהופנו לשר אוחנה באמצעות רשת פייסבוק. עוד יש להוסיף שהאיומים מושא האירוע השני נמסרו במסגרת רשת האינטרנט היוצרת ריחוק מסוים, ולא "פנים אל פנים" או באמצעות הטלפון, וכן שהם נשלחו במסגרת רשת פייסבוק, שבמסגרתה לא אחת נכתבים ביטויים חמורים ללא שקודמת להם מחשבה מעמיקה. כל אלה עשויים להפחית במידת מה מהחשש ממימוש האיום ולהקלות ממידת הקונקרטיות שלו. לבסוף יש לציין כי דברי האיום שנכתבו לא השפיעו בפועל על התנהלותם של חברי הכנסת.

22. הנאשם מבקש כי בית המשפט יקל עמו בשים לב למצוקה הכלכלית שהייתה מנת חלקו כל חייו ושבעטיה הגיב בצורה נסערת לדברי ח"כ הנגבי. טענת הנאשם היא, אם כן, שהמניע לביצוע העבירה הוא בבחינת נסיבה לקולה.

אפילו ניה כי יש ממש בטענתו של הנאשם בדבר נסיבות חייו הקשות, הרי שנסיבות שכאלה אינן יכולות לספק לגיטימציה לאיום באלמות. דווקא בשל החשיבות היתרה שהדמוקרטיה מייחסת לחופש הביטוי, למתיחת ביקורת ולהשמעת מחאה, נדרשת עריכת הבחנה ברורה בין כל אלה לבין איום באלמות, שאחרת תיפגע זכות המחאה עצמה. ממילא, אף לשיטת הנאשם, לא ברור כיצד ניתן לקשור בין מצוקתו הכלכלית לבין (למצער) חלק מדברי הגידופין שהשמיע לשוטר ולדברים שכתב מאוחר יותר לשר אוחנה.

מדיניות הענישה הנהוגה

23. כל אחד מהצדדים הציג לפני פסיקה לתמיכה בטענתו. אסקור עתה כמה מפסקי הדין הרלוונטיים:

א. בעפ"ג 43248-01-22 **מדינת ישראל נ' בן דור** (18.5.22) נדון ערעור המדינה על קולת עונש עבודות השירות שהוטל על נאשם שהורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירת איומים, לאחר שאיים בפגיעה שלא כדין בגופו של ראש הממשלה, בנימין נתניהו, באמצעות חשבון הטוויטר ("מישהו יודע על הכנות להתנקשות בראש הממשלה? מישהו מכיר... נראה לי הגיע הזמן נראה לי הגיעו מים עד נפש!!!"); וכן לאחר שאיים על בנו באמצעות אותו חשבון ("יאיר כפרה... כל כלב ביג' יומו... ותעשה טובה לך תמצוץ לאמיר אוחנה תירגע קצת... אתה לחוץ... מה קרה הבית רועד? הקירות דקים שומעים את הלב שלך דופק"). בהמשך לכך, במסגרת חקירתו, אמר הנאשם "אני נעצר בגלל שזה ראש הממשלה התלונן, עכשיו אם אני נעצר בגלל אז שימות עכשיו, בן זונה, שימות עכשיו, זה מעצר פוליטי"). בית המשפט נתן דעתו לחומרת האיומים, לכך שהם נמסרו בשלושה אירועים שונים וכן לעברו הפלילי של הנאשם בעבירת איומים, שכלל גם עונש מאסר מותנה בן שישה חודשים. על יסוד זה, ולאחר שלא ראה לתת משקל מכריע לנסיבות האישיות של הנאשם, הטיל בית המשפט על הנאשם עונש של עשרה חודשי מאסר, תוך שהוא מציין כי אין בעונש זה כדי למצות את הדין עם הנאשם, וכן הפעיל את עונש המאסר המותנה, חלקו בחופף וחלקו במצטבר, כך שסך העונש שהוטל הועמד על 13 חודשי מאסר. מקרה זה חמור מהמקרה שלפנינו, בעיקר בשים לב לטיב האיום, למידת הקונקרטיות שלו ולהגעתו לכולי עלמא, ובכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם.

ב. בע"פ (מחוזי נצ') 1194/05 **דן נ' מדינת ישראל** (13.6.2006) קיבל בית המשפט המחוזי ערעור שהגיש נאשם שהורשע בעבירת איומים בכך שהתקשר אל אמו והודיע לה כי בכוונתו לרצוח את ראש הממשלה ואת שר הביטחון בעצרת קרובה שהייתה אמורה להתקיים. בית המשפט המחוזי הקל, כאמור, בעונשו של המערער, והמירו לעונש של מאסר בעבודות שירות, לאור נסיבותיו האישיות, מצבו הנפשי והליך טיפולי שעבר באותה עת. מחד גיסא, מדובר במידה גבוהה יותר של קונקרטיות מזו שבעניינו, תוך הצגה של מועד ספציפי להגשמת תכנית לרצוח את ראש הממשלה ושר הביטחון. מנגד, חלק מהנסיבות שליוו מקרה זה - כמו העובדה שהדברים נמסרו רק לאמו של הנאשם, ולא נעשה ניסיון להפנותם לגורם המאויים, לציבור בכללותו או לגורמי האכיפה, כמו גם העובדה שדובר באירוע בודד של איומים - קלות מאלה שבמקרה שלפנינו. לכל אלה יש להוסיף גם נסיבות אישיות ובריאותיות חריגות, שאינן מתקיימות, ולו באותה מידה, במקרה דנן.

ג. בת"פ 45960-09-16 **מדינת ישראל נ' ינאי** (23.4.2018) הורשע הנאשם בכך שבעיצומו של הליך גישור בבית הדין הרבני הגדול בירושלים, איים על גרושתו ועורך דינה תוך שהוא מנבל את פיו בגסויות ואיומים כלפי השופט שדן בעניינו בבית המשפט לענייני משפחה. בין היתר אמר הנאשם בדיון: "אני אשרוף את השופט נחשון פישר. אני אביא בנזין ואשרוף אותו אם אני אבוא לדיון מחר", וכן "אני אקח בנזין ואשרוף את בית המשפט ואת השופט הבן זונה הזה", "תמותו כולכם". בית המשפט ייחס חומרה מיוחדת לאיומי הנאשם, שהיו "קונקרטיים וחמורים", הושמעו בתוך כתלי בית המשפט ובנוכחות הדיין המגשר בתיק וכוונת כלפי שופט, אף שלא הושמעו כלפיו ישירות. מנגד, נתן בית המשפט דעתו גם לכך שהדברים נאמרו ברגע של כעס ותסכול שבו כשל בלשונו. לאחר שנתן דעתו גם לעברו הפלילי של הנאשם (אף שמזה הרלוונטי חלפו שנים לא מעטות), השית עליו בית המשפט עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה בשתי ערכאות (רע"פ 8253/18). מחד גיסא, מדובר באיום בעל מידה גבוהה יותר של קונקרטיות מזו שבעניינו, הנעשה בתוך כתלי בית המשפט תוך נקיבה במועד ספציפי. מנגד, מדובר בדברים שנאמרו באופן חד פעמי בהמשך לדיון, דברים שבית המשפט מצא כי מקורם ב"רגע של כעס". בשקלול האמור, ואף לאחר שאני מביא בחשבון, בגדרי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, את עברו הפלילי הרלוונטי הישן של הנאשם, נדמה שמדובר במקרה בעל רמת חומרה מעט נמוכה יותר מזה שלפנינו.

ד. בת"פ 29069-12-14 **מדינת ישראל נ' צלאח אלדין חאג'** (28.2.2016) הורשע הנאשם שבעת היותו אסיר הוא פנה לסוהר ששימש סגן מפקד צוות ביחידת נחשון, אמר לו ש"ידחוף לו אלה בתחת" (כך לפי גזר הדין) והמשיך לקלל, ולאחר מכן הוסיף "אל תדאג אני שפוט 30 חודש, אשתחרר ואגיע אליך מהר". בחקירתו בגין מעשים אלה שהתקיימה מספר שבועות לאחר מכן, אמר הנאשם לחוקר שאילו פתח המתלונן את הדלת, הוא היה רוצח אותו, והוסיף כי אם מטרידים אותו הוא יכול לרצוח, כי כך נכתב בקוראן, ובהתאם אם הדלת הייתה פתחה, הוא היה הורג את הסוהר. בית המשפט עמד על חומרתם הרבה של דברי האיום ועל אופיים הברור, הבוטה והחד משמעי ומצא כי הם מצויים ברף העליון מבחינת החומרה. על רקע זה העמיד בית המשפט את מתחם הענישה על טווח שבין 6 ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בשקלול הודייתו של הנאשם ומנגד עברו הפלילי והימנעותו מלהביע חרטה, השית בית המשפט על הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר בפועל וקבע כי 4 מתוכם ירוצו במצטבר למאסרו הנוכחי. בשים לב לאופי האיום, מידת הקונקרטיות שלו וטיבו והעובדה שבוצע פנים מול פנים בשעה שהנאשם אסיר, וכן בשים לעברו הפלילי החמור והעשיר של הנאשם, מדובר במקרה חמור מזה שלפנינו.

ה. בת"פ 33360-07-17 **מדינת ישראל נ' מאיר** (3.11.2019), הורשע הנאשם לאחר הוכחות בעבירה של איומים, לאחר שפרסם באינטרנט תגובות לפוסט בפייסבוק שעסק בשימוש בכדורים חיים במגזר הערבי לצורך חגיגות, במילים אלה: "ואחמד טיבי בוכה על כך ששוטרים משתמשים בנשק חי כשהם נכנסים לבצע מעצר. ואני אומר למה נשק חי ומעצרים, פשוט למחוק אותם מהאוויר עם השכנים "התמימים" שלהם. ואחמד טיבי אני יהיה יותר משמח לדפוק לך כדור בראש". בית המשפט זקף לחומרה את העובדה שהנאשם איים על נבחר ציבור - על המשמעות הנלוות לכך, אך נתן דעתו לקולה לכך שדובר בפרסום ברשת הפייסבוק שהוא חלק משיח שנאה רווח, לכך שהאיום לא הושמע פנים אל

פנים ושנוסח האיום אינו מצביע במפורש על ודאות לגבי מימוש. בשקלול כל אלה, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למאסר בעבודות שירות, ובשים לב למכתב התנצלות שכתב הנאשם לח"כ טיבי ולהיעדרו של עבר פלילי, גזר על הנאשם עונש של מאסר על תנאי וקנס. בהשוואה לענייננו, נראה כי מקרה זה קל יותר מן המקרה נושא האישום הראשון - הן בשים לב לכך שהדברים נמסרו בהזדמנות אחת בלבד (בשונה מענייננו שבו חזר הנאשם על הדברים ואף הסלים אותם בחקירה המשטרתית); הן בנוגע לכך שהם לובשים אופי מעט כללי יותר מהתיאור של דרך ביצוע המעשה במקרה דנן; הן בכך שנמסרו בפייסבוק לעומת המקרה שלפנינו שבו הדברים נמסרו בטלפון הפרטי; הן בכך שלא לוו בעבירה נוספת. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - יש במכתב ההתנצלות שנשלח לח"כ טיבי כדי להעיד, על פניו, בצורה משכנעת על חרטה.

1. בת"פ 61553-09-20 **מדינת ישראל נ' אדרי** (29.9.2021) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של איומים וניסיון איומים. בהתאם לכתב האישום שבו הורשע, שלח הנאשם בשעות הלילה מחשבון ה"פייסבוק" שלו הודעות פרטיות בשתי הזדמנויות שונות, לעמוד העסקי של ח"כ אלי אבידר ממפלגת "ישראל ביתנו" שבהן כתב "אתה צריך כדור בראש דחוף". להודעה הראשונה אף הוסף סימן קריאה. המתמחה המשפטי של ח"כ אבידר קרא לפחות אחת מהודעות אלה. בית המשפט עמד על החומרה שבשליחת הודעת איום לח"כ, אך בד בבד ציין כי משעה שמדובר באיומים שנשלחו בפייסבוק, שלא נלוו להם איומים נוספים ושלא השפיעו על עבודת הח"כ, מדובר במעשים המצויים ברף חומרה נמוך באופן יחסי. על רקע זה קבע בית המשפט מתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי ושל"צ ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. בשים לב להודייתו של הנאשם, לחרטה שהביע, ולמצבו הבריאותי, הטיל בית המשפט על הנאשם עונש של מאסר על תנאי ושל"צ. מקרה זה נופל בחומרתו מהאירוע הראשון - בשים לב למידת הכלליות הגבוהה יחסית והקונקרטיות הנמוכה יחסית שבהן נאמרו הדברים, לעובדה שנמסרו ברשת הפייסבוק ולעובדה שלא לוו בעבירות נוספות.

2. בת"פ 28808-10-15 **מדינת ישראל נ' שבאייב** (7.7.2021, 8.8.2021) הורשע הנאשם לפי הודאתו בכך ששלח הודעות מחשבון הפייסבוק שלו, לחשבון הפייסבוק השייך ומנוהל על-ידי ח"כ עיסאווי פריג' ממפלגת "מרץ", הודעות שהתקבלו ונקראו על-ידי האחרון. בהודעה הראשונה כתב: "עזוב לא בא לי לדבר איתך. אלוקים שופט"; בשנייה כתב: "וחבל אם אני אתפוס אותך איזה יום"; ובשלישית (שכללה מספר הודעות), שנכתבה לאחר שחה"כ מתח ביקורת כלפי שיר של הזמר עמיר בניון, כתב "מה אתה לא יכול לסתום את הפה שלך י'בן אלף זונות", "אתה בכוח רוצה כדור בין העיניים", וכן "תרד מעמיר בניון. זאת אזהרה". בית המשפט עמד על כך שבצד חומרת האיומים, "ניכר כי מדובר בהתבטאויות ספורות שנשלחו באמצעות המרשתת, ואשר לצדן לא קיימים כל סממנים שיש בהם להעיד על כוונת פגיעה במתלונן"; וכן ש"האמירות עצמן, חרף נוסחן המאיים, לא מצויות בצדה החמור של סקאלת החומרה". עוד עמד בית המשפט על חלופת הזמן בן 7 השנים מן האירועים, על כך שהם בוצעו כשהנאשם היה בן 20 "על רקע גילו הצעיר, תלישותו ואישיותו הבלתי מגובשת"; על הקשיים שחווה בחייו ועל היעדרו של עבר פלילי. על יסוד דברים אלה, קיבל בית המשפט את עתירת הנאשם לביטול הרשעה. נסיבותיו של מקרה זה קלות מאלה שבענייננו: האיום כללי יותר, קונקרטי פחות, אינו כולל תכנית או הצבעה על דרך מפורטת שבה יוצא אל הפועל, נשלח באמצעות הפייסבוק ולא לטלפון

הפרטי, יועד לאדם אחד והיה ספורדי באופיו. בצד זה, חלף זמן רב ממועד ביצוע העבירה, וזו בוצעה כשהנאשם היה צעיר בגילו ותלוש.

ח. בת"פ 32455-02-16 **מדינת ישראל נ' אבו עסא** (26.6.2018) הורשע הנאשם בהסדר טיעון בכך שאיים באמצעות מכתב על ראש המועצה בשובו התגורר כי יפרסם תמונה שלו במקום המשמש להימורים, דבר שיגרום לכך שיסיים את תפקידו ו"ילך הביתה". בהמשך לכך נפגש המתלונן, בהנחיית משטרת ישראל, עם הנאשם, וזה איים עליו פעם נוספת כי אין לו מה להפסיד, וכי המתלונן רשאי "להתפלל עם הנביא" כדי שהסרטון לא יפורסם. בית המשפט עמד על חומרת עבירת האיומים, אך הוסיף כי עצם המידע שלפיו ראש המועצה משתתף בפעילות הימורים היא עובדה שעשוי היה להיות בה עניין לציבור, אלמלא דרך האיום שבחר הנאשם לנקוט. על רקע זה קבע מתחם ענישה שנע בין מאסר מותנה ועד לשנת מאסר בפועל, וחרף עברו הפלילי של הנאשם בעבירות דומות - עבר ששנים חלפו ממנו, העמיד את העונש בתחתית המתחם. מקרה קל זה קל במידה ניכרת מהמקרה שבענייננו. אמנם חלק מהאיומים נמסרו פנים מול פנים, ואולם קיים פער ניכר בין איום במטרה להביא להדחת ראש מועצה מתפקידו לבין איום בהמתה על שני חברי כנסת. אופי האיום, מהותו וטיבו, וכן המידע הכלול בו מצויים, אפוא, ברף נמוך במידה ניכרת מזה שבענייננו.

24. בסופו של דבר, יש לזכור כי השיקול בדבר אחידות הענישה, עם כל חשיבותו - בפרט לאחר תיקון 113, אינו שיקול העומד בפני עצמו, והוא רק אחד מבין השיקולים שיש לשקול כדי להגיע לתוצאה העונשית הראויה, על יסוד הנתונים האינדיבידואליים והנסיבות האישיות של כל נאשם (רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, פסקה ט"ז (5.5.2009); ע"פ 107/08 **אלמהדי נ' מדינת ישראל**, פסקה 18 (3.2.2012); ע"פ 7907/14 **וזאנה נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (22.2.2015)).

קביעת המתחם

25. בשקלול כל הנתונים שלעיל, מצאתי להעמיד את המתחם בגין המקרה הראשון, הכולל כאמור את שני האישומים הראשונים, ומתאפיין באיום בעל רמת קונקרטיות לא מבוטלת (במסגרת החקירה), בכזה שנשלח לטלפון הנייד, במהלך מתמשך, ובעבירה נוספת של הפרת הוראה חוקית שבוצעה אגב התרסה והטחת גידופים בשוטר, על **טווח שבין מאסר בדרך של עבודות שירות לפרק זמן של שבעה חודשים לבין עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, בצד קנס כספי.**

26. אשר לאירוע השני, היות שרמת הקונקרטיות שלו נמוכה יותר, והוא בעיקרו בעל אופי כללי, והיות שנשלח ברשת הפייסבוק, מצאתי כי יש להעמיד את המתחם בגינו על **טווח שבין מאסר על תנאי ועד שישה חודשי עבודות שירות, בצד קנס כספי.**

קביעת העונש בתוך המתחם

27. בעת קביעת העונש בתוככי המתחם, ראיתי לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

א. הודייתו של הנאשם ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעבירות שיוחסו לו, חסך זמן שיפוטי, הביע חרטה בדיון שלפני והתחייב שלא ישוב על העבירות. מצאתי כי חרטתו של הנאשם כנה ואמיתית ומכאן שקיימת הצדקה להתחשב בה בעת גזירת הדין (ראו רע"פ 3849/05 **תורג'מן נ' מדינת ישראל** (23.6.2005)).

ב. היעדר עבר פלילי - הנאשם בענייננו נעדר עבר פלילי, דבר המשמש שיקול מקל, הן בשל הסבירות כי בנסיבות אלה הוא לא ישוב ויבצע עבירות בעתיד, הן בשל ההנחה כי באין עבר פלילי, העבירה שבוצעה אינה משקפת דפוס התנהגות. ואולם, בצד זה יצוין שבמצב שבו העבירה שבה מדובר אינה בבחינת מעשה בודד או מעידה חד פעמית, אלא מעשים שבוצעו במספר הזדמנויות, אף לאחר שנחקר בגינם ונקבעו לו תנאים מגבילים - שאותם הפר, נחלש המשקל של היעדרו של עבר פלילי, שהרי שוב אין מדובר בגחמה של רגע אלא במהלך מודע ומחושב (ראו 966/19 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (29.1.2020); ע"פ 7307/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 23 (11.11.2019)).

ג. הרתעת היחיד והרבים - שיקול נוסף שיש לשקול בעת קביעת העונש בתוככי מתחם הענישה, נוגע לשאלת קיומו של "סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא" להרתעת היחיד ולהרתעת הרבים (סעיף 40 ו-40 לחוק **העונשין**). בענייננו מדובר במי שחזר על העבירה במספר הזדמנויות, ולא שעה לחדול מדרכו אף כשזומן לחקירה - אליה בחר שלא להתייצב, ואף לאחר שנחקר. יתרה מכך, חלק מהאיומים, ואף החמורים שבהם נמסרו במהלך החקירה עצמה. במעשים אלה לימד הנאשם כי אין בעצם המפגש עם גורמי האכיפה כדי להביאו להתעשת ולהניאו ממעשיו, ונדרש אמצעי אכיפתי מחמיר יותר. יתרה מכך, בשים לב לפגיעה החריפה שיש במעשים מסוג זה במשטר הדמוקרטי, וכן בשים לב לקלות שבה ניתן לבצעם - בחלק מהמקרים בהקשה במקלדת, יש לקבוע ענישה שתשמש משקל נגד לפיתוי לבצע מעשים שכאלה, ותניא את היחיד והרבים מלהוציאם אל הפועל.

ד. נסיבות חייו של הנאשם - כאמור, תסקיר שירות המבחן הצביע על נסיבות חיים הכוללות התמודדות ממושכת עם קשיים סוציאליים ואישיים שונים והמליץ מטעם זה ומטעמים נוספים על הסתפקות בענישה של של"צ. אכן, שירות המבחן הוא כלי עזר רב חשיבות, ובהתאם מן הראוי לתת משקל לא מבוטל לעמדתו. ואולם, כידוע, ההחלטה הסופית אם לאמץ את המלצת שירות המבחן נתונה למותב היושב בדיון. בנסיבות מקרה זה מצאתי כי יש בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בקשיים שחווה בחייו ובניסיונו לשקם את עצמו, כדי להצדיק הקלה בעונש שיוטל עליו בתוככי המתחם. עם זאת, אני סבור שהמלצת שירות המבחן להסתפק בענישה של של"צ אינה מעניקה משקל מספיק לפגיעה באינטרסים המוגנים בנסיבות המקרה, ואינה מאזנת כראוי בין חומרת האיומים, תוכנם, אופן מסירתם, משכם והעובדה שבוצעו ואף הוחמרו גם לאחר שבוצעו פעולות אכיפה; לבין שיקוליו האישיים של הנאשם.

28. כידוע, במצב של ריבוי עבירות המגבש ריבוי אירועים, רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע (ולאחר מכן לקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם) או עונש כולל לכל האירועים (סעיף 40ג לחוק העונשין). בענייננו, בשים לב לטיב העבירות, לקרבה ביניהן, למהות האינטרסים המוגנים ולבסיס המשותף שעומד ביסוד הפרשה כולה, מצאתי כי יש מקום לקבוע עונש כולל לשני האירועים שבנדון. בשים לב למכלול נסיבות העניין, מצאתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שמונה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות. בהתאם להמלצה שהוגשה במסגרת חוות הדעת מטעם הממונה על עבודות שירות, יבוצעו עבודות השירות בעיריית חדרה- רובע בית אליעזר, החל מיום 2.11.22, במשך חמישה ימים בשבוע, על פי טווח השעות המתאפשר לפי חוק העונשין. במועד זה יתייצב הנאשם, לא יאוחר מהשעה 08:00, במשרדי הממונה על עבודות שירות, שלוחת צפון - סמוך לבית סוהר מגידו. הנאשם מזהר כי אי ביצוע עבודות השירות כסדרן או אי שיתוף פעולה עם הממונה על עבודות שירות, עלולים להביא להפקעתן, וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור הנאשם עבירת איומים.

ג. מאחר שאין מדובר בעבירה בעלת היבטים כלכליים, ובשים לב למצבו הכלכלי של הנאשם, כמפורט בתסקיר, מצאתי להסתפק בהטלת התחייבות, חלף קנס. הנאשם יתחייב להימנע מביצוע עבירת איומים בתוך תקופה של שלוש שנים מהיום, וככל שיבצע עבירה כזו, ישלם סך של 5,000 ₪.

המזכירות תעביר העתק מגזר דין זה לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, י"א אלול תשפ"ב, 07 ספטמבר 2022, בנוכחות הצדדים.